

Sygn. akt VII Kz 192/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie - VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Brzózka

SSO Jerzy Pukas

SSR del. Monika Maciążek (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Stefańczyk

przy udziale Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Częstochowie C. G.

po rozpoznaniu sprawy

G. G.

s. Z. i T. z domu G., ur. (...) w Ż.

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. i in.

M. W.

s. P. i M. z domu K., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

na skutek zażalenia wniesionego w dniu 13 marca 2017 roku przez oskarżyciela publicznego – Naczelnika (...) Skarbowego w K.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 6 marca 2017 roku wydane w sprawie o sygn. akt II K 1104/16

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zawierciu postanowieniem z dnia 6 marca 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1104/16 na podstawie art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.:

1. postępowanie w sprawie G. G. i M. W. o zarzucane im czyny umorzył,
2. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego G. G. kwotę 768 złotych oraz kwotę należnego podatku VAT od powyższej kwoty tytułem zwrotu kosztów obrony z wyboru oskarżonego G. G. w postępowaniu przygotowawczym i sądowym

3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego M. W. kwotę 420 złotych oraz kwotę należnego podatku VAT od powyższej kwoty tytułem zwrotu kosztów obrony z wyboru oskarżonego M. W. w postępowaniu sądowym,

4. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł oskarżyciel publiczny – Naczelnik (...)Skarbowego w K. zaskarżając je w całości i zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na rozstrzygnięcie poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione przez oskarżyciela publicznego – Naczelnika (...)Skarbowego w K. zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Rację ma Sąd Rejonowy przyjmując, iż w niniejszej sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, o czym mowa w treści przepisu art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., stosowanym odpowiednio w postępowaniu karno - skarbowym na mocy art. 113 § 1 k.k.s.

Jak prawidłowo zauważył Sąd Rejonowy, a Sąd Okręgowy w całości ten pogląd podziela, zgodnie z aktualnym brzmieniem przepisu art. 155 § 1 k.k.s. (obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku) finansowy organ postępowania przygotowawczego nie jest już uprawniony samodzielnie wnosić akt oskarżenia w każdej sprawie, w której prowadził dochodzenie, tak jak to miało miejsce do dnia 30 czerwca 2015 roku. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 155 § 1 i 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, w sprawie o przestępstwo skarbowe, w której finansowy organ postępowania przygotowawczego prowadził dochodzenie objęte nadzorem Prokuratora, akt oskarżenia sporządzony przez ten organ zatwierdza i wnosi do sądu Prokurator. Jedynie w pozostałych sprawach, w których finansowy organ postępowania przygotowawczego prowadził dochodzenie (bez nadzoru prokuratora), sporządza on akt oskarżenia i wnosi go do właściwego sądu oraz popiera przed tym sądem.

W realiach niniejszej sprawy Urząd Celny w C., jako finansowy organ postępowania przygotowawczego, prowadził dochodzenie o zarzucane G. G. i M. W. przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s., które bezsprzecznie było objęte nadzorem Prokuratora. Objęcie nadzorem Prokuratora następuje bowiem nie tylko w wypadkach określonych w art. 151c § 2 k.k.s., ale również, jako równoznaczne, traktować należy przedłużenie przez właściwego Prokuratora, na podstawie art. 153 § 1 zd. 3 k.k.s., na okres powyżej 6 miesięcy, dochodzenia w sprawie o przestępstwo skarbowe, prowadzone przez finansowy organ postępowania przygotowawczego i nadzorowane przez organ nadrzędny nad tym organem (por. uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 roku wydaną w sprawie o sygn. akt I KZP 13/15).

W niniejszej sprawie, w dochodzeniu zakończonym skierowaniem do Sądu Rejonowego w Zawierciu aktu oskarżenia, doszło do jego przedłużenia przez Prokuratora w związku z jego niezakończeniem w ciągu 6 miesięcy. Co prawda, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, w aktach głównych brak jest postanowień o przedłużeniu dochodzenia, jednakże fakt ich wydania znajduje jednoznaczne potwierdzenie w spisie zawartości akt. Poza tym, uwzględniając czasookres trwania dochodzenia w niniejszej sprawie, postanowienia takie musiały zostać bezwzględnie wydane. Dochodzenie trwało bowiem przez okres 1,5 roku - od dnia 5 grudnia 2014 roku do dnia 17 marca 2016 roku, a zatem dłużej niż 6 miesięcy. Ponadto godzi się zauważyć, iż co prawda przedłużenie dotyczyło dochodzenia wszczętego przed dniem 1 lipca 2015 roku (data wszczęcia - 5 grudnia 2014 roku) i kontynuowanym po tej dacie, nie mniej jednak art. 153 § 1 zd. 3 k.k.s. również w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku przewidywał przedłużanie postępowania przygotowawczego przez prokuratora na czas oznaczony w szczególnie uzasadnionych wypadkach, jeśli nie zostało

ono zakończone w ciągu 6 miesięcy. Tak więc także na podstawie jego ówczesnego brzmienia Prokurator, przedłużając dochodzenie, obejmował nadzór na tym postępowaniem.

Reasumując powyższe rozważania, bez powtarzania słusznej argumentacji Sądu Rejonowego, zawartej w pisemnych motywach skarżonego rozstrzygnięcia (nie temu bowiem służy uzasadnienie postanowienia Sądu drugiej instancji), wskazać należy, iż wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w zażaleniu oskarżyciela publicznego – Naczelnika (...) Skarbowego w K. brak jest jakichkolwiek podstaw do skutecznego kwestionowania wydanego przez Sąd Rejonowy orzeczenia.

W kontekście argumentów zawartych we wniesionym środku odwoławczym wypada natomiast wyraźnie zaznaczyć, iż akt oskarżenia wnosi się do Sądu na podstawie przepisów obowiązujących w dacie jego wniesienia. Zatem czynność taka dokonana po dniu 1 lipca 2015 roku, jeśli nawet następowałoby to po zamknięciu dochodzenia objętego nadzorem prokuratora, wszczętego przed tą datą, to - stosownie do reguły wynikającej z treści art. 27 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw - zawsze musi być oceniana w oparciu o przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015 roku tj. na podstawie przepisu art. 155 k.k.s. w nowym brzmieniu. Przepis art. 32 ustawy z dnia 23 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, na który to wskazuje skarżący, nie znajduje zastosowania w kwestii prawidłowości wniesienia aktu oskarżenia od 1 lipca 2015r. Przepis ten dotyczy bowiem formy prowadzenia dochodzenia, śledztwa oraz trybu postępowania sądowego, nie zaś czynności jaką jest wniesienie do sądu aktu oskarżenia. Prawidłowość czynności dochodzenia, przeprowadzonych wg przepisów obowiązujących przed omawianą zmianą, nie jest w ogóle kwestionowana. Natomiast oczywiste jest, że ten etap postępowania zakończył się, a postępowanie sądowe przed 1 lipca 2015r. jeszcze się nie rozpoczęło. Moment wniesienia aktu oskarżenia dopiero inicjuje postępowanie sądowe – co nie powinno budzić wątpliwości, a zatem nie można zasadnie twierdzić, że art. 32 ustawy z dnia 23 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw zezwala na prowadzenie postępowania sądowego w oparciu o przepisy sprzed zmiany, dokonanej od dnia 1 lipca 2015r. Inna interpretacja tego przepisu jest nieuprawniona.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.